

Zorah Dorly, de begaafde Prima-donna van de Fransche opera, die in haar verschillende creaties publiek en critiek in enthousiaste bewondering bracht, gekiekt als „Carmen".

nog van hem hield, ik begreep, dat ze verdriet moest hebben, omdat het „af" was, omdat hij haar korten geluksdroom verbroken had. En toch zat ze daar, en vertelde me, dat het haar schuld geweest was.

Ze was onoprecht tegen me, maar het was alsof ik haar juist daardoor in een ander licht zag. Misschien was het mijn intens medelijden, dat me dat groote sympathiegevoel voor haar gaf. In elk geval, toen ze wegging, kuste ik haar uit eigen beweging, en vroeg haar heel gauw weer te komen.

Lang nog dacht ik na over Corry. Waarom zou ze die rol gespeeld hebben tegenover mij ? Misschien vond ze het vernederend te bekennen, hoe het gegaan was,misschien dacht ze het geval, zooals zij het mij voorstelde, interessant voor haar. . . . . .

En ook den volgenden dag betrapte ik er mezelf op, dat ik veel aan Corry dacht, én met veel sympathie . . . . .

Toen Paul terug kwam van zijn reis, en we na den eten schemerden, vertelde ik hem het nieuws.

„Wat heb ik altijd voorspeld ?" zei Paul, zijn handen wrijvend.

Ik beet wrevelig op mijn onderlip. Paul merkte het niet, genoot van zijn after-dinner.

„En wie heeft het afgemaakt ? Hij natuurlijk."

„Née, zij." — Paul hield gewoonlijk nooit van „gezanik" over engagementen ; dat was goed voor „ouwe theetantes." — Nu evenwel ging hij er halsstarrig op door.

„Zij ? ? Wie zegt dat ?"

„Wie dat zegt ? Ze heeft het mezelf verteld."

„En laat jij je dat wijsmaken ?"

Toen werd ik echt kwaad. — „Paul, doe me één pleizier, en wees niet meer zoo hatelijk. Je bent gewoon onuitstaanbaar met je sarcasme."

„Merci," zei Paul, kalm-doorrookend.

„En nu wil ik niets meer over Corry hooren !"

„Zij zal het aan-, en hij zal het uitgemaakt hebben," besloot Paul, wijs met zijn hoofd knikkend. Ik zei niets meer. Paul ging pianospelen, en ik soesde over mijn boek. — „Zij zal het aan-, en hij zal het uitgemaakt hebben," dreunde het in mijn hoofd, terwijl Paul de piano liet jubelen. — Hè, vervélende Paul.

Zorah Dorly, als Thaïs, in welke rol zij zich eveneens de zeer begaafde kunstenares van dramatisch talent en vurig temperament toonde. *(foto's Couvée.)*

„Och Corry, arme, kleine Corry, speel maar geen comedie voor me. Ik weet tòch alles." Maar ik bedwong me. En Corry vervolgde : „'t Was wel zoo, ik hèb wel met hem geflirt, maar die standjes altijd aan te hooren, werd op den duur vervelend, zie je." — En dan na een kleine pauze : „Ik ben niet iemand om verloofd te zijn. Ik moet vrij zijn, zie je. Weet je wel, dat je me eens coquet noemde ? Nou dat bèn ik. En het is mijn éigen schuld, dat het àf is. . . . . ."

Geen woord ten nadeele van hem. — Het was „haar eigen schuld, dat het af was." — Wat bezielde haar, om een dergelijke houding aan te nemen ! Ik wist, dat hij de schuld van alles droeg, ik had dien eenen avond gezien, dat hij een charmeur, een flirt, een Don-Juantype was, maar ik kon niet zoo wreed zijn, om Corry te laten merken, dat ik haar comediespel doorzag. Ik wist heel goed, dat ze van Victor gehouden had, natuurlijk

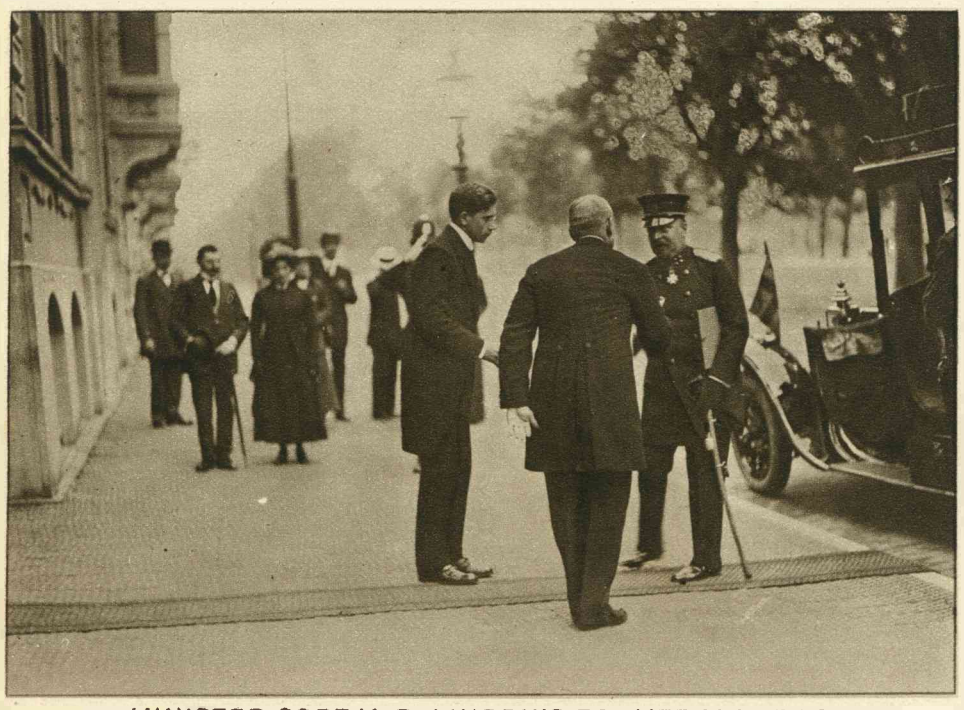

HET AFVAL DER GROOT-STAD.

Doordat tengevolge van de tijdsomstandigheden de handel in lompen langzamerhand geheel was gaan stilliggen en de groothandelaren den opkoop hebben gestaakt, heeft de gemeente Amsterdam het noodig gevonden het bedrijf tijdelijk over te nemen, gedeeltelijk om reden van hygiënischen aard, gedeeltelijk om een aantal personen voor geheele verarming te vrijwaren. Ze heeft nu op de terreinen der voormalige maatschappij „Electra" haar bedrijf ingericht. — Onze foto geeft een der zalen, waar de lompen worden gesorteerd.

En toch, toen „vervelende" Paul naar me toekwam, en zei : „Wel Beppie kindje, nog altijd boos op me ?" en heel tragisch zich neerzette op het uiterste puntje van de canapé, waar hij met een quasi-slachtofferig gezicht zitten bleef, toen trok ik hem naar me toe, en was alles weer in orde.

Later gaf Paul een van zijn meest comische reisverhalen ten beste. Ik lachte tranen, schertste mee met Paul, werd uitgelaten, en tòch, òndanks alles . . . . dacht ik aan Corry, en aan de armzalige, kleine comedie, die ze voor mij gespeeld had. . . . . .

MINISTER CORT V. D. LINDEN'S 70E VERJAARDAG.

Ter gelegenheid van den 70en verjaardag van Minister Cort v. d. Linden, kwam Z.K.H. Prins Hendrik den minister persoonlijk gelukwenschen. Deze foto werd genomen op het oogenblik, dat Z.K.H. ten huize van den minister wordt ontvangen.

MINISTER CORT V. D. LINDEN'S 70E VERJAARDAG.

Laatste opname van Dr. A. Kuyper, die eveneens persoonlijk minister Cort van der Linden heeft gelukgewenscht. *(foto's Sijes).*